

BIG

Voor L, M en H
Wees bang maar doe het toch
Nick Drake

Mireille Geus

Big

Lemniscaat Rotterdam

Dit boek kwam mede tot stand door een beurs van het
Fonds voor de Letteren

Wil je meer weten over onze boeken?
Ga naar www.lemniscaat.nl

Vierde druk, 2006
Omslagillustratie: Mies van Hout
© 2005 Mireille Geus
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2005
ISBN 90 5637 736 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Druk: Drukkerij Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn
Bindwerk: Boekbinderij De Ruiter b.v., Zwolle

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

NU

Vandaag kreeg ik met de post een briefje.
Ik nam het mee naar de keuken en scheurde het open.
Dit stond erin.

*Lieve Dizzy,
Hoe gaat het met jou?
Ze wilden hier dat ik je in ieder geval een jaar met rust
zou laten. En dat heb ik gedaan.
Ze zeiden tegen mij, als je er over een jaar nog steeds
zo over denkt, dan mag je haar een briefje sturen.
Dit is dat briefje.
Waar ik nog steeds zo over denk is dat ik je graag weer
wil zien.
Kom je me een keer opzoeken? Dat zou ik heel leuk
vinden, bloedzuster.
Zo, nu heb ik het gezegd.
Ik wacht met spanning af of je terugschrijft, of liever óf
je komt.
Groetjes, Big.*

Ik las het briefje nog een keer en mijn handen begonnen te trillen.

Mijn moeder liep langs met een beker koffie. ‘Wat is dat, schat?’ vroeg ze.

‘Een briefje van Big,’ zei ik.

Ze zette haar kop met een klap op tafel. Ze pakte het briefje tussen mijn bevende vingers vandaan. Ze las het en zuchtte. Beet even op haar onderlip.

‘Houdt het dan nooit op?’ zei mijn moeder.

We zuchtten allebei.

Ik heb een rotjaar achter de rug en dit verhaal gaat over dat rotjaar.

Tenminste, over het begin ervan. Alleen over het begin, eigenlijk.

Wel honderd keer heb ik alles wat er toen gebeurd is, afgespeeld in mijn hoofd. Als een film. Of iets op tv.

Zo wil ik het nu ook vertellen. Alsof het nu gebeurt.

Mijn moeder las het briefje nóg een keer. ‘En?’ vroeg ze.

‘Wat ga je nu doen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Ik moet erover nadenken.’

Straks, aan het einde van het boek, zal ik zeggen wat ik ga doen.

Maar dat komt later.

Eerst komt dit.

Opeens staat ze daar. Aan de overkant. Tegen de lantarenpaal.

Een dik meisje met blond krullend haar. Dat ziet er gek uit: zo'n prachtige bos krullen boven op dat lompe lichaam. Dat past niet bij elkaar.

Ze leunt tegen de lantarenpaal en kijkt naar de spelende kinderen, net als ik. En naar mij. Ik gluur soms even naar haar. Dan kijkt ze steeds de andere kant op.

De volgende dag staat ze er weer. Op precies dezelfde plek. Zij kijkt. Ik kijk. Wij kijken.

Dan zegt Rory tegen Sam en Len: 'Zullen we lummelen?' De jongens knikken.

'Wie wil er de lummel zijn?' vraagt Rory. Lange, dunne, bleke Rory.

Hij kijkt naar het dikke meisje naast de lantarenpaal. Ze knikt en loopt naar de jongens toe. Ik houd mijn adem in. Meteen krijgt ze de bal keihard tegen haar onderbenen. Ze zegt niks. Pakt de bal op en gooit hem naar Rory. Hij gooit haar direct weer af. Keihard. Ze lijkt het niet te voelen. Pakt de bal op en gooit hem naar Rory.

Knal! Nu gooit ze de bal naar Len. Hij aarzelt, de bal in zijn handen, en gooit hem dan naar Rory. Weer gooit Rory keihard raak op haar onderbenen. Langzaam pakt ze de bal op en loopt op Rory af. Ze geeft hem de bal.

‘Morgen weer?’ vraagt ze vriendelijk.

Die is niet bang uitgevallen.

Rory lacht smalend. ‘Mij best.’

Als ze hem de rug heeft togedraaid tikt hij tegen zijn voorhoofd en kijkt grijnzend naar Len en Sam.

De volgende dag gebeurt er precies hetzelfde. Ze komt, Rory gooit, keihard.

Ik kan er bijna niet naar kijken, maar ik kan ook niet weglopen. Ik móet het zien.

Als ze die tweede dag de bal aan Rory heeft teruggegeven, loopt ze niet naar de lantarenpaal aan haar kant. Ze gaat naast mij staan.

Ik zeg niks. Wat moet ik zeggen?

Ze staat een hele tijd stil naast mij. Draait zich dan langzaam om en verdwijnt in de bakkerszaak.

Even later komt ze naar buiten met een croissant in een zakje. Ze eet gulzig. Ik hoor haar smakken.

Als ze hem op heeft loopt ze opnieuw de bakkerszaak in. Weer buiten begint ze aan een tweede croissant. Ze haalt er achteloos nog een uit en geeft die aan mij. Ik pak ’m aan en neem er een hap van. Hij is nog warm. We eten en zeggen niks.

De dag erna staat ze bij de lantarenpaal voor de bakkerszaak. Ik schrik. Dit is mijn plek. Ze staat op mijn plaats. Maar ze maakt ruimte voor me en geeft me met een vanzelfsprekend gebaar een croissant aan.

Wij kijken voor ons, naar Rory, Len en Sam. Kijken en eten. Alleen maar dat.

Ze doen een soort verstoppertje. Maar dit verstoppertje houdt niet op als je iemand gevonden hebt, je moet diegene ook pakken. Ze spelen dit spel iedere dag.

In het dorp en in de buurt is verder niet veel te doen. Iedere dag kijk ik ernaar en ik weet hoe snel die bleke Rory kan rennen, maar zich goed verstoppen, daar is hij te ongeduldig voor.

Dat doet hij meestal op dezelfde plek. Steeds wanneer ik sta te kijken, hoop ik dat ik mee mag doen. Ik zou Rory meteen besluipen en hem vinden en pakken tegelijk.

De jongens smoezen wat en Rory loopt langzaam naar mij toe. Hij gaat zeker weer aardig doen.

Rory staat voor me. Hij kijkt maar heel even naar mijn schoenen, de schoenen waar hij laatst met de anderen samen zo om heeft gelachen, en vraagt nonchalant: 'Mee-doen?'

Hij heeft een mooie stem. Donker.

'Meedoen?' herhaal ik en ik probeer net zo te klinken als hij. 'Waarom?'

'Dan niet,' zegt Rory. Hij draait zich om en loopt weg.

'Oké,' roep ik tegen zijn rug. Ik loop snel achter hem aan.

Hij kijkt niet om, maar roept tegen de rest van de groep:
'Dizzy is 'm.'

Ze rennen direct alle kanten uit en ik ben er niet op bedacht. Ik ben altijd al langzaam geweest. 'Traag', dat staat ook in mijn schoolverslag.

Ik loop rond en zoek. Rory zit niet op zijn vaste plek. De rest van de groep is ook nergens te zien. Na een kwartier heb ik nog niemand gevonden.

Alle bekende verstopplaatsen ben ik af geweest. Achter het muurtje, langs de spoorbaan, voorbij het hek van de chemische fabriek, waar een bord staat met een doodshoofd erop en met vette letters 'gevaar' eronder.

'Ze zijn 'm gepeerd,' zegt een stem achter me.

Ik draai me om.

Zij is het. Haar krullen dansen om haar hoofd.

'O,' zeg ik. Dat zeg ik nogal vaak, vooral als ik niet weet wat ik moet zeggen.

'Expres,' zegt ze. 'Ze hebben het vast van tevoren afgesproken. Ze hebben je gewoon laten zitten.' Ze zegt het langzaam, alsof ze er plezier in heeft.

'O,' zeg ik weer.

Mijn hoofd wordt licht en ik zie sterretjes voor mijn ogen. De wereld draait een beetje.

Dat heb ik vaker, daarom noemt iedereen mij Dizzy. Dui-zelig. Ik knipper.

‘Ik moet ze ook niet,’ zegt ze.
Ik kijk naar haar.
Ze leunt tegen het bord met ‘gevaar’ erop.
Ik loop naar haar toe.
Ze heeft mooie tanden. Heel wit.
‘Ik zit bij ze op school,’ zegt ze. ‘Bij ze in de groep.’
Ik knik. Dat moet wel. Als ze niet bij mij zit, zit ze bij hen.
Er zijn maar twee scholen in het dorp.
‘Zijn ze altijd zo?’ vraagt ze.
‘Zo wat?’
‘Zo rottig?’
Ondertussen probeert ze me aan te kijken. Dat lukt niet,
want ik kijk over haar heen. Zie alles boven haar hoofd.
Maar ik knik wel. Dus zij ziet dat.
‘Zullen we even naar mijn huis?’ vraagt ze en pakt mij bij
de arm. ‘Ik heb een klotedorst.’
Ze knijpt.
Ik knik.
‘Big,’ zegt ze als we naast elkaar lopen. Ze blijft voor zich
uit kijken.
‘Waar?’ vraag ik.
Hier lopen nooit biggen. En ik zie er ook niet één.
‘Big,’ zegt ze weer, met haar mollige hand op haar borst.
Nu begrijp ik haar.
‘Dizzy,’ zeg ik. ‘Rijmt op Lizzy. Zo heet ik.’

‘Lizzy? Lizzy!’ zegt mijn moeder hard.

Ik schrik op uit mijn gedachten. Ik ben weer terug in het nu.

‘We moeten nu echt weg, anders komen we te laat,’ zegt mijn moeder.

Ik kam nóg een keer mijn haar. Snel. We moeten op tijd zijn. Het is zo al erg genoeg.

‘Je haar zit prima,’ zegt mijn moeder. ‘Kom nou maar gewoon.’

Ze pakt de autosleutels en houdt de deur voor mij open. Ik zucht. Stap in.

Ik probeer nergens aan te denken, alleen naar buiten te kijken en te onthouden wat ik zie.

Anders ga ik zitten dromen. Dat gaat vanzelf.

Maar nu ga ik kijken en onthouden. Zo blijf ik erbij. Punt.

We rijden door het centrum. Ik zie de auto’s van de supermarktketen achter de winkel staan, net als anders.

Op het pleintje bij de kerk staan wat oude mannen in een halve kring; ze kijken naar de grond.

Ze spelen jeu de boules, een Frans spel.

De straten waar we doorheen rijden zijn bijna leeg. Rond deze tijd is iedereen naar zijn werk of binnen. De rolluiken bij café 'De Wolken' zijn nog dicht.

We zouden langs mijn plein en langs het witte huis van Big moeten, maar mijn moeder rijdt om.

Het maakt mij niks uit. Big is daar nu toch niet. Ze is onderweg, net als ik.

'Hè nee!' zegt mijn moeder geïrriteerd. De vuilnisauto stopt precies voor onze neus en de vuilnisman springt naar buiten.

Ze toetert.

Hij zwaait enthousiast.

Niet praten, denk ik.

Ze zwaait terug en draait het raampje open.

'Kees,' roept ze, 'Kees, mogen we er even langs, we hebben een beetje haast.'

'Tuurlijk,' zegt Kees.

Hij loopt naar voren, naar de cabine, en roept iets naar zijn collega, die de auto wat naar de kant rijdt.

Voorzichtig rijdt mijn moeder door. We komen langs Kees. Hij heeft stoppels.

De bedorven lucht uit de vuilnisauto waait naar binnen, prikt in mijn neus.

Niet op letten, denk ik. Doe of je op de maan staat en ernaar kijkt.

'Dank je,' zegt mijn moeder tegen Kees.

'Geen dank,' zegt Kees vrolijk.

Mijn moeder draait het raampje dicht. Geeft gas.
'Ik ga straks eerst even met hem praten, schat,' zegt ze.
'Dat weet ik, mam,' zeg ik. Ze heeft alles al zo ontzettend vaak gezegd.

Dat ik alles eerlijk moet vertellen. Dat ik er straks bij het verhoor alleen voor zal staan. Dat het allemaal heel erg is wat ik gedaan heb. Dat ze wil snappen waarom ik het gedaan heb.

'Wat *we* gedaan hebben,' zeg ik dan steeds. '*We* hebben het gedaan, ik zou het alleen nooit gedaan hebben.'

'Dat weet ik wel, maar in de praatkamer gaat het allemaal over wat jij gedaan hebt. En niet over wat Big gedaan heeft.'

'Verhoor,' zeg ik. 'Wat daar in de *verhoorkamer* gebeurt, heet een *verhoor*, dat zei rechercheur Dirks zelf aan de telefoon.'

'Ja,' zegt mijn moeder en bijt op haar onderlip. Mijn moeder bijt altijd op haar onderlip als ze iets wil zeggen, maar ze niet weet wat. Of hoe.

Dus eerst gaat mijn moeder met de rechercheur praten die mij gaat verhoren.

Dat ben ik allang gewend, dat mijn moeder nieuwe mensen even iets over mij in het oor wil fluisteren. Daarna kijken die mensen alsof ze niets gezegd heeft. Alsof ze mijn moeder niet hebben gehoord. Maar meestal zijn ze daarna een beetje aardiger. Dus ik laat het maar zo.

‘Zou Big door haar vader worden gebracht?’ vraagt mijn moeder als we naar de ingang lopen.

‘Weet ik niet,’ zeg ik. Mijn gezicht voelt strak. Mijn huid tintelt. Ik voel duidelijk dat ik een hart heb. Het klopt snel. Ka-boem. Ka-boem.

We lopen naar de balie. Mijn moeder zegt: ‘Lizzy Bekell en haar moeder voor rechercheur Dirks.’

De agente in het blauwe uniform belt. Ze lacht. ‘Mijn telefoon doet zo raar, er zit een gek geluid in als ik hem beweeg. Hoor je het?’ Ze schudt de hoorn wild heen en weer. Wat hoort ze, een echo? Waarom lacht ze? Ik begrijp het niet. Begrijp haar niet, zoals zo vaak. De agente legt de hoorn neer en zegt tegen ons: ‘Moment, hij komt eraan.’ Ze buigt zich wat meer naar voren.

Ik ruik haar vieze adem, knoflook en sigaretten, en probeer uit alle macht er niet op te letten.

Zo is het, denk ik. Punt.

‘Is Big er al?’ vraag ik.

‘Big?’ herhaalt de agente.

‘Ze vraagt naar haar vriendin,’ zegt mijn moeder tegen haar. ‘Ze vraagt naar Abigail, een meisje; die noemt ze Big. Die zou hier ook zijn. Zelfde tijd.’

De agente achter de balie kijkt op haar lijst.

‘Ze heeft zich nog niet gemeld,’ zegt ze.

Rechercheur Dirks komt de trap af. Hij heeft kort grijs haar en een bril. Halverwege blijft hij staan en roept:

'Lizzy?' Hij heeft een mooie stem, hoor ik. Donker.
Ik kijk op, alles draait. Ik zie overal sterretjes. Mijn moeder pakt me bij mijn elleboog.
'Kom, schat,' zegt ze.

3

Ze woont in het grote witte huis. Ik dacht dat het nog leegstond.

Het staat al jaren leeg. Soms gaan de wat oudere kinderen er in de zomer slapen en feesten en andere dingen doen, waar alleen over gefluisterd wordt.

De keuken is nogal kaal.

‘Wonen jullie hier pas?’

‘Ja,’ zegt Big. Ze heeft al een liter cola op, boert luid en pakt nog een fles.

Ze kijkt naar me, kort. ‘Wil je ook wat?’

Ik kijk naar de tegels. ‘Nee.’

‘Mooi, want ik heb een klotedorst. Enorme dorst, bedoel ik,’ zegt Big. ‘Mijn vader wil dat ik een net meisje ben en nette woorden gebruik.’

‘O,’ zeg ik.

‘Ik ben ook wel net en lief en leuk soms, maar nooit zo lang. Niet lang genoeg in ieder geval.’

‘O,’ zeg ik nog maar een keer.

‘Zal ik je het huis even laten zien?’ vraagt Big. Ik knik.

Ze loopt de keuken uit, de hoge witte gang in, en gaat mij

voor de trap op. Voor zo'n mollig kind loopt ze heel makkelijk en losjes. Boven wijst ze naar rechts. 'De badkamer.' Ik zet een paar passen in de gang en kijk naar binnen. Witte tegels, wit bad, witte wastafel. Witte wc. Een paar slordig neergegooide handdoeken op de grond. Het ruikt er naar plas – en naar dure zeep.

Big loopt naar binnen en pakt zuchtend de handdoeken op. 'En hij wil dat ik netjes doe,' zegt ze. Ze hangt de handdoeken over een rek.

'Wat zijn je hobby's, Dizzy?'

Ik denk na. Ik heb geen hobby's. Of je zou kijken een hobby moeten noemen. En dromen. Kijken en dromen. 'Buiten spelen,' mompel ik.

'Met wie?' vraagt ze.

Ik zeg niks.

Van school woont er niemand hier in het dorp. Ze komen in de ochtend met het busje en gaan in de middag met het busje weer naar huis. Van het dorp speelt er niemand met mij.

Big doet een deur open. 'Mijn kamer,' zegt ze. Het is een ruime slaapkamer met alleen een bed erin. Alle kleding ligt in nette stapels in de kast. Het bed ziet eruit of er nooit iemand in slaapt.

Big doet nog een deur open. Ze wuift met haar hand. 'Van mijn pa,' zegt ze.

Er staat een groot bed in de ruimte. Op het bed liggen kleren. Het dekbed hangt scheef en ligt half op de grond.

Voor ik meer kan zien, doet Big de deur dicht.

‘De rest is niet boeiend,’ zegt ze en loopt voor mij uit naar beneden. Terug naar de keuken.

Big zet de tweede fles aan haar mond en giet de cola naar binnen. Ze boert weer.

‘Ik speel de hoofdrol in het schoolstuk,’ zegt Big nonchalant. ‘Net een week op school en nu al de hoofdrol. Moet je nagaan. Ik ben dol op spelen. Toneelspelen. Op mijn vorige school mocht ik niet meedoen. Belachelijk gewoon. Maar hier dus wel. Ik denk dat deze leraar er wél kijk op heeft.’

‘Fijn voor je,’ zeg ik.

‘Daarom haten ze mij, die etters daar.’ Ze wijst met haar kin naar voren, naar buiten in de richting van het plein.

‘Maar ik moet ze ook niet.’

‘O,’ zeg ik.

Ik vind dat ze snel van onderwerp verandert. Op school praten ze langer door over iets. Eerst vertellen ze er iets over, dan uitleggen, nog meer uitleggen en er dan wat over opschrijven.

Mijn moeder doet ook altijd zo rustig mogelijk. Maar Big gaat snel.

‘Ik zit echt niet op ze te wachten. Ik maak zelf wel uit met wie ik vrienden wil zijn,’ zegt ze. ‘Trouwens, ik heb overal vrienden, omdat ik steeds verhuis.’

Ze loopt de woonkamer in. Een groot schilderij, een gladde houten vloer en witte gordijnen.

Een enorme bank en een piano, zie ik. Verder niets.

Big gaat achter de piano zitten. Speelt. Zomaar iets, lijkt het. Het begin van een liedje en dan een ander begin, tot ze ze door elkaar gaat spelen en het één stuk wordt. Haar dikke armen en handen krijgen iets lichts, iets vlinderachtigs bijna. En de muziek...

'Supergevoelig.' Dat zeggen ze over mij. Maar om te horen dat dit goed is, geweldig, hoef je niet supergevoelig te zijn. Deze muziek zorgt meteen dat ik overal kippenvel heb. En ik weet zeker dat het bij anderen net zo zal gaan. Big stopt en draait zich op de pianokruk naar mij toe.

'Op welke school zit jij?'

'De Trechter,' zeg ik.

'Die ken ik niet.'

'Het is een speciale school.'

Big kreunt. 'Een debiel.'

'Ik ben geen debiel,' zeg ik. 'Ik ben speciaal.' Dat is het antwoord dat mijn moeder mij heeft geleerd. Ik wil nog zeggen dat ik slim ben, op sommige gebieden dan, maar Big praat al.

'Ik ben ook speciaal,' zegt Big, 'maar ik zit op de gewone school.'

'O,' zeg ik. Niet leuk, denk ik.

Big lijkt na te denken, ze staart in de verte. Ze ziet er opeens verdrietig uit. En alleen.

‘Geintje,’ zegt ze.

‘Wat kan jij mooi pianospelen,’ zeg ik.

‘Ja,’ zegt Big. ‘Ik hou ook van paarden.’

‘O.’

Ze kijkt mij recht in de ogen.

Zelf ben ik doodsbang voor paarden. Ze snuiven, ze bewegen hun hoofd plotseling omhoog als je net denkt dat het naar beneden zal gaan, en omgekeerd. Als ik naast ze sta ben ik bang dat ze naar voren stappen en mij een trap geven. Of naar achteren stappen en mij een trap geven. Je weet nooit wat ze gaan doen. Als ze schrikken, willen ze weg.

‘Hou jij ook van paarden, Dizzy?’

Ik denk zo snel mogelijk na.

Nu komt het erop aan. Nu moet ik het goede zeggen, anders lacht ze mij uit.

Maar mijn hoofd is leeg. ‘Ik haat ze.’

Big begint te lachen. ‘Dat is goed: óf je haat iets óf je houdt ervan. Weet je wat ik haat?’ Haar ogen worden kleiner, haar gezicht hard. ‘Als mensen mij Abigail noemen. Zo heet ik eigenlijk, zo noemt mijn vader mij ook.’ Ze kijkt kwaad naar de witte muur. ‘Dat haat ik echt.’

Ik krijg opeens een droge mond. ‘Mag ik toch wat drinken?’

We lopen terug naar de keuken. Ze schenkt in wat er nog is. Een bodempje cola. Ik drink.

‘Er is alleen nog gemeentepils,’ zegt ze.

Dat snap ik niet. Ik kijk haar aan en wacht tot ze het uit zal leggen. Ze doet de kraan open en dicht en ik begrijp het. Drink alsof het uren geleden was dat ik gedronken heb.

‘We hebben steeds ruzie,’ zegt Big, ‘mijn vader en ik.’

Ik kan niet tegen ruzie en ik zie aan haar dat zij mij wil gaan vertellen waar die ruzies over gaan en vragen wat ik ervan denk en ik wil dat niet, want daar worden de ruzies toch niet minder van.

‘Bij ons op het dorp is iedereen boos op een groepje stadsjongeren,’ zeg ik snel.

Big lacht schel. ‘Hoezo?’

‘Ze komen hier dronken naartoe en pesten iedereen die ze tegenkomen.’

Big lacht weer.

Het is niet om te lachen. De keuken draait. Als alles draait moet je naar één punt kijken. Wachten tot dat stilstaat. Niet naar links of rechts bewegen.

Ik haal diep adem. ‘Ze plassen overal tegenaan. En ze zoeken ruzie. Dan slaan ze zomaar iemand in elkaar.’

‘Wat zullen we nu gaan doen?’ vraagt Big opeens.

‘Weet niet,’ zeg ik. Maar ik word helemaal blij van de vraag. Mogelijkheden. Een zee van mogelijkheden. Om Samen Dingen Te Doen.

‘Even een plan bedenken.’ Big denkt na, ze steekt haar tong ondertussen in de flesopening om er nog een druppel uit te likken.

Na een tijdje glimlacht ze. ‘Zullen we eieren zoeken, prikken en leegblazen?’

Ze spoelt de lege fles af en stopt die in een mandje met andere lege flessen.

‘Of naar de doolhof gaan en er de fik in steken? Of een mierennest zoeken en plattrappen?’

Ik schrik.

‘Geintje,’ zegt ze.

Ik lach opgelucht.

Ze slaat op mijn schouder. ‘Dus jij bent een speciaal meisje,’ zegt ze. ‘Dit gaat leuk worden!’

‘Lizzy?’

De meeste mensen zijn er niet goed in.

In wachten.

Ik wel.

In de supermarkt bijvoorbeeld kies ik altijd de rij waar de meeste mensen staan.

Dan kan ik naar het meisje achter de kassa gluren, zien dat ze er nog maar pas werkt: ze wil het goed doen en toch gaat het mis. De stickers op de fruitzakken bijvoorbeeld kunnen niet goed gescand worden, die kun je er beter afhalen en na het scannen er weer opplakken.

Maar dat weet ze nog niet, ze werkt er pas.

Ik adem de geur in van de persoon die voor mij in de rij staat. Soms lekker, soms zuur of zweterig.

Kijk in de wagentjes naar wat ze gekocht hebben. Glimlach naar kleine kinderen in het zitje van de boodschappenkar.

‘Lizzy? Lizzy!’

Ik ga ook graag bij bushaltes staan.

Wachten op een bus die ik niet moet hebben, weglopen als hij eraan komt.

Soms doe ik dat ook in het ziekenhuis. Dan fiets ik in de namiddag naar het streekziekenhuis en loop een gang in, ga in zomaar een wachtruimte zitten.

Pak een tijdschrift, neurie, kijk naar de andere wachtenden.

Verzin wat ze hebben, waarvoor ze komen. Wat ze nu in hun hoofd oefenen, om straks tegen de dokter te zeggen. Mijn moeder zegt vaak: 'Lieverd, je moet meer meedoen. Niet altijd aan de zijlijn kijken hoe anderen leven.'

Maar ik vind dat onzin. Vanaf de zijlijn kijken is ook leven.

Net zoals mijn oma het altijd erg vindt als ik lang slaap. 'Zonde van je dag,' zegt ze dan.

Maar als je droomt leef je ook, maak je dingen mee. Waarom is dat minder waard dan alles wat je met je ogen open kunt meemaken?

'Lizzy!' Dirks is vlak voor mij gaan staan.

Ik kijk op. Mijn moeder staat naast hem.

'We zijn klaar,' zegt mijn moeder.

Er is bij wachten altijd weer een moment waarop het wachten klaar is. Over.

Als ik in een wachtkamer zit, komt het moment dat ik